

דף נא.

עין משפט א.

הו"מ סימן קמט פעיף ט

עיינ לעיל דף נ: עין משפט ג

עין משפט ב.

הו"מ סימן קצ פעיף א

א. קרקע נקנית באחד מהדרכים בכסף^א, ובשטר, בחזקה, ובקנין סודר^ב.

הו"מ סימן רמא פעיף א

א. הנותן מתנה לחבירו בין קרקע בין מטלטלים אין המקבל זוכה בה אלא באחד מדרכי הקניה^ג, אפי' שלא בפני עדים אם שניהם מודים^ד.

אבל בדברים לא זכה המקבל^ה ויכול לחזור בו. ואם אמר ליתן לחבירו מתנה מועטת^ו וחזר בו יש בזה משום מחוסר אמנה.

ראובן שאמר לשמעון בית של לוי אני נותן לך, אע"פ שלוי מקבל בקנין לקיים דברי ראובן אינו כלום^ז.

עין משפט ג.

הו"מ סימן קצא פעיף ב

ב. במה דברים אמורים במוכר שדהו מפני רעתה^ח אפי' לא נתן דמים

א. ממשנה קידושין כ"ו ע"א.

ב. בקידושין ג' ע"א וברש"י שם, דכתיב וישלוף נעלו (רות ד'-ח) ושם בשדה היה.

ג. רמב"ם פ"ג מזכיה הלכה א'.

ד. דלא איברו סהדי אלא לשקרי, קידושין ס"ה ע"ב.

נתן מתנה לחבירו והניח עליה משכון לא קנה כמו במכר. ש"ך ס"ק ב'.

ה. ב"מ מ"ט ע"א, דלא סמכה דעתיה.

ו. שם בגמ', אבל במתנה מרובה לא סמכה דעת המקבל ולכן לא קנה. סמ"ע ס"ק ד'.

ז. מריב"ש סי' ר"ז, ואפי' אם ראובן עשה ג"כ קנין סודר עם המקבל, מ"מ כיון שקנין ראובן לאו כלום שאינו שלו להקנות, גם לוי לא עשה קנין סודר רק לקיים קנין של ראובן ודבריו של ראובן לא חלו. סמ"ע ס"ק ה'.

ח. דודאי גמר ומקנה להלוקח בשטר זה כדי שלא יוכל לחזור בו. סמ"ע ס"ק ד'. אבל במתנה אין חילוק בין שדה רעה לשדה טובה מיד קנה. סמ"ע ס"ק ב'.

אבל בשאר קרקע אע"פ שהגיע השטר לידו בעדים לא קנה עד שיתן דמים ט.

עין משפט ד. חו"מ סימן קצא פ"א

א. בקנין שטר כיצד, כתב לו על הנייר או החרס או על עלה שדי נתונה או מכורה לך כיון שהגיע השטר לידו קנה אע"פ שאין שם עדים ל כלל.

עין משפט ה. חו"מ סימן קצא פ"ב
עין לעיל עין משפט ג

עין משפט ו. אה"ע סימן פו פ"ב

ה. הבעל שלוח מהאשה ואח"כ מגירשה, אין לה עליו כלום, וכ"ש אם לא גירשה. וי"א דדוקא בטמונים שהיו בידה דאז כשגילם הרי אלו שלו, אבל אם לא היו טמונים אפי' לאתר שגירשה חייב להחזיר לה. הגה: ו. תקפם הבעל מיד האשה, מאחר ש לא היו טמונים נאמנת לומר שלי

ט. היינו כל הדמים, ואם הקנה לו שדה בחוב שחייב לו המוכר, קנה בשטר בלבד. כיון שאין חסרון הדמים. סמ"ע ס"ק ה'.

ואם התנה שיקנה בשטר לחוד אף באינו מוכר מפני רעתה קונה בשטר בלבד. וה"ה אם נשבע שלא לחזור בו הוי כהתנה, וכן אם זקף עליו המעות במלוה ג"כ קנה בשטר לחוד. ובכסף בלבד בלי שטר אינו קונה אפי' במוכר קרקע מפני רעתה במקום שדרכן לכתוב שטר. ביאורים ס"ק ב'.

י. מברייאת בקידושין כ"ו ע"א. ורמב"ם פ"א ממכירה הלכה ז'.

ואפי' שראוי להזדייף וגם אינו ראוי להתקיים ימים רבים דשאני שטר קנין שבעינין שראוי להתקיים רק לשעתו לקנות בו, לא כן בשטר חוב או ראייה שבעינין שאינו יכול להזדייף וגם ראוי שיעמוד ימים רבים. סמ"ע ס"ק א' וש"ך ס"ק א'.

כ. אפי' שהנייר אינו שוה כלום, שם בברייאת. ורמב"ם.

וצריך שיהיה הנייר והדיו משל המקנה שבעינין ספר המקנה, אבל שכר הסופר לא בעינין שיהיה משל המקנה. כ"כ בביאורים ס"ק א'.

ל. דלא איברו סהדי אלא לשיקרא. סמ"ע ס"ק ג'.

מ. ב"ב דף נ"א ע"א.

נ. והח"מ תמה מאי אפי', ואולי זה חוזר על הכ"ש שכתב הרמ"א.

ס. דעת הר"מ דאף במעות טמונים לא מהני תקיפה. ח"מ.

הם או של פלוני, אם לא שנושאת ונותנת בתוך הבית, או שהבעל מאמינה על שלו. ואם לזה ממנה בשטר והיא אומרת לא היו המעות טמונים והוא אומר טמונים היו^ט, עליה להביא ראיה שהם לא היו טמונים.

דף נא:

עין משפט א.

אה"ע סימן פה סעיף ט

טז. הבעל שמכר קרקע לאשתו^{טז}, אם המעות היו^{טז} גלויים לבעל הרי זו קנתה הקרקע^{טז} והבעל אוכל פירות כנ"מ, אבל אם המעות היו טמונים מהבעל לא קנתה, שהבעל אומר לא עשיתי אלא לגלות הכסף הטמון, וא"כ בכסף ילקח קרקע והבעל אוכל פירות. וי"א דאם הבעל טוען^{טז} שהמעות שלו הרי הם שלו לגמרי.

עין משפט ב.

אה"ע סימן פה סעיף ז

יב. באו לידה הנכסים אחר שנישאת מירושה ממקום אחר, או^{יב} במתנה, או^{יב} שחבלו בה ונתנו לה חלקה בכושטה, או פגמה בכתובתה, דינם כנ"מ ואוכל הבעל פירות ואין לו עליהם אחריות.

- ע. דכל שטר שיש בו ריעותא על בעל השטר להביא ראיה, ולדעת הרמב"ם אף אם תביא ראיה שלא היו טמונים אפ"ה זכה הבעל בהם. ועיין בח"מ ס"ק י"ג.
- פ. רמב"ם מבטרא נ"א ע"א.
- צ. ואינו יכול לטעון שרציתי להחזיק בהם ולתופסם, דיש עדים ושטר שנתנה לו אותם וא"כ היא המוחזקת ולא הוא, כ"כ הח"מ.
- ק. ולא דמי לאשה שהלוותה לבעלה, דהתם יצאו מחזקתה כיון שהיה לה לקנות הקרקע ולא להלוות אותם עיין בח"מ.
- ר. טור, דברי דידיה עדיף במעות טמונים אך בגלויים עדיף ברי שלה.
- ש. היינו קיבלה המתנה מאחרים ואע"ג דמה שקנתה אשה קנה בעלה במציאתה, מ"מ במתנה קנתה דעל דעת זה נתן הנותן, ואם יתנה הנותן דאין לבעלה במתנה זו גם פירות אין הבעל רשאי לאכול פירות. ח"מ ס"ק ט"ו. ועיין בסעיף י"א בשו"ע. והוא שהתנה בגוף המתנה. ועיין בכתובות ס"ה ע"ב במשנה וע"ט ע"א.
- ת. היינו חבלו בה אחרים אבל בעלה שחבל בה ושילם אין לו בזה פירות, כ"כ הח"מ.

יג. מכרה כתובתה או נדונייתה, או נתנה מתנה לאחר לפני שנישאת כדי להבריה מבעלה, אע"פ שאינה מתנה כי נתנה ע"מ להבריה אין הבעל אוכל פירות, וכן הבעל שנתן מתנה לאשתו בין קרקע או מטלטלין קנתה, * ואין הבעל אוכל פירות אלא דינם כצ"ב.

יד. מה שנתן הבעל לאשתו ב הגם שאין לו בהם פירות ב אינה יכולה למכור או לתת אלא זה שלה עד שתמות וירשנה, והפירות שיוצאין לה ממנה דינם כנ"מ וימכרו וילקח בהם קרקע, והוא אוכל פירות.

עין משפט ג. אה"ע סימן פה סעיף ט
עייני לעיל עין משפט א

עין משפט ד. אה"ע סימן פו סעיף א

א. אין מקבלין פקדונות ד מא"א דחיישינן דאולי גנבה מבעלה, תבע הבעל מהנפקד שזה שלו ואשתו גנבתם, לא יתן לו"ה עד שתבא האשה.

ב. אמרה האשה בשעת מיתתה פקדון זה של פלוני הוא, אם נאמנת לו יתן לאותו פלוני, ואם לאו יתן ליורשיה. וה"ה במתה ולא אמרה כלום דיתן ליורשיה. וי"א דאם נושאת ונותנת בתוך הבית אינה נאמנת לומר של פלוני הם, מיהו בשעה שעדיין חיה יחזיר רק לה הפקדון.

א. בד"א שנתן לה בנשואה אבל מה שנתן לה בעודה ארוסה ונשא אותה אוכל פירות דכיון שנישאת זכה כ"פ בשו"ע, ואפי' התנה עמה בעודה ארוסה בין קודם הנישואין בין לאחר הנישואין כ"כ הטור מהרמ"ה.

ב. אם לא שהתנה עמה שתוכל לתת או למכור כלומר שפירש כן כדי שלא יוציא מהלקוחות אח"כ שקנו ממנה, ויש אומרים שבעינין שיפרש דאף לאחר מיתה אין לו בהם כלום ורק אז יכולה למכור, כ"כ הח"מ.

ג. והב"ש כתב דיכולה לשלם בזה חוב שלוותה אפי' אחר שנישאת.

ד. טור מרב האי גאון. ואם לא יקבל ממנה ודאי תחזיר לבעלה.

ה. ואם כבר החזירם הנפקד לבעל פטור, כ"כ הרמ"א בשם המרדכי ואם מתה יתן לבעל אפי' שהשאירה צוואה להחזיר לפלוני אלמוני, כ"כ בח"מ.

הגה: ג. עבר והחזיר הנפקד לבעל, אפי' אינה נושאת ונותנת בבית^י, פטור.

א ד. אמרה האשה של פלוני הם, נאמנת דיש לה מיגו שיכולה לקחת לו^י, ואם היתה חולה או שוכבת שאינה יכולה לקחת לו ואין לה מיגו, אינה נאמנת לומר של פלוני הם, אם לא שהיא נאמנת בעיניו.

ו. ובדין זה נסתפק המרדכי, ומ"מ אף שהחזיר לבעל דינם כנ"מ, ואפי' היו המעות טמונים, כ"כ הח"מ ע"ש.

ז. עיין בח"מ ס"ק ב'.